

Câhiliye devrinde eğer bir adamın doğan ilk çocuğu kız olursa bunu büyük bir utanç vesilesi kabul ediyor ve gidip o çocuğu diri diri toprağa gömüyordu. O devirde Arap yarımadasında kadınlara bakış bu seviyede iken Resûlullâh (s.a.v.) risâletle şereflendirildikten sonra çok kısa bir süre içerisinde kadına bakış açısı: **“Cennet anaların ayakları altındadır”** hadîs-i şerîfine uygun hâle dönüşmüştür. Bir gün Resûlullâh (s.a.v.) sahabelerinden birini sırtında bir kadın ile Kâbe'yi tavaf ederken görüyor. Sahabe tavafı bitirip o kadını uygun bir yere koyunca Resûlullâh (s.a.v.) kendisini çağırıyor ve:

“O sırtında tavaf ettirdiğin kadın kimdi?”

diye soruyor. Sahabe: “Anamdı ya Resûlallâh” deyince Efendimiz (s.a.v.):

“Peki hakkını ödemiş oldun mu?”

diye soruyor. Sahabe: “Vallâhi ya Resûlallâh, ben ödeşmek için yapmadım. Allâh ve Resûlünün rızası için yaptım. Ödeşip ödeşmediğimi sen bilirsin” diye cevap veriyor. Bunun üzerine Nebî (s.a.v.) Efendimiz:

“Nefsim kudret elinde olan Allâh’a yemin ederim ki şu yaptırdığın tavaf onun karnında attığın bir tekmenin karşılığı değildir”

buyurmuşlardır.

Yine bir gün sahabeden birisi Resûlullâh (s.a.v.)’e eğer anne ve babası kendisinden aynı anda hizmet talep ederse önce hangisinin hizmetine koşması gerektiğini soruyor. Resûlullâh (s.a.v.):

“Annenin”

buyuruyor. Talepler ikinci kez çıkışırsa ne olacağını sorunca Resûlullâh (s.a.v.) yine:

“Annenin”

buyuruyor. Talepler üçüncü kez çıkışırsa ne olacağını sorunca Resûlullâh (s.a.v.) yine:

“Annenin”

buyuruyor. Talepler dördüncü kez çıkışırsa ne olacağını sorunca bu sefer Resûlullâh (s.a.v.):

“Babanın”

buyuruyor. İslâm’daki bu nizâma kim ne diyebilir? Kadına bu değeri başka hangi anlayış vermiştir?

(Ömer Muhammed Öztürk, *Sohbetler-2* , s.148-150)